

Schippers van weleer

Door Corine Nijenhuis

**JMathias Adrianus van Strien, 1927-1997
Schipper 1943-1997**

**Rival, Klipper, 1890, 117 ton
Joma, Hagenaar, 1911, 105 ton
Joma, Luxe Motor, 1910, 217 ton
Joma, Motorkastje, 1905, 400 ton
Joma, Kempenaar, 1926, 619 ton
Johanna, Dortmund, 1923, 823 ton
Johanna, Rijn Hernekanaalschip, 1930, 1398 ton**

Het leven van Thijs kende twee fundamenteën: varen en familie. Het water zat in zijn bloed, minstens vier generaties schippers gingen hem voor. Van zijn 70 levensjaren heeft hij er een krappe vier aan de wal doorgebracht. Verplicht, het schippersinternaat in Brielle was geen vrije keuze. Toen hij terug naar boord kon was hij dolblij, al was de ijzeren klipper van zijn vader niet bepaald luxueus. De Rival had roef noch stuurhut.

Geslapen werd er in het achteronder, geleefd in een afgesloten stuk achterin het ruim. Met negen kinderen was dat behelpen, vandaar dat vader Van Strien spoedig een tweede schip kocht: de Grajo, een Hagenaar van 105 ton. Thijs werd met zijn 16 jaren oud genoeg bevonden om met zijn één jaar oudere broer op de Rival te kunnen varen.

De eenmastklipper met paarden-

kont en helmstok voer zand en grind. Vader van Strien had een vergunning van Domeinen om op de Waal te mogen beugelen. Hij verkocht zijn vaar aan handelaren in het zuiden, dankzij de zelflosinstallatie verdiende hij extra op de eigen handel.

Zwart

Thijs en zijn broer Arie opereerden zelfstandig. Ze voeren de klipper, met aan beide zijden een zischroefinstallatie, naar een zandzuiger waar ze cash betaalden. Vervolgens losten ze de waar zelf bij een handelaar. Soms deden ze alleen overslag. Dan lag de Rival naast een sleepschip dat moest worden gelost. In de ruimen van de spitsen lagen de kolen tot diep onder de roef. Dan schepten de jongens, zwart als de

nacht, met de hand de bak van hun zelflosinstallatie vol. De verdiensten bleven aan boord: een stapel bankbiljetten in een kistje. Ze namen er alleen geld voor levensonderhoud af. De rest werd afgedragen aan vader. Die ontmoetingen werden afgesproken via familie aan de wal, Thijs telefoneerde hen vanuit het café.

Overstap

Zijn broer trouwde na een jaar. Thijs voer door op de klipper, samen met een zusje. Tot hij 26 werd, toen kocht zijn vader een klipperaak en verkocht de Rival. Zoonlief moest overstappen op de Hagenaar. Maar goed ook, want die had wél een roef. Geen overbodige luxe voor de vrouw waar Thijs al spoedig mee trouwde, al was zij bepaald geen zeurkous.

Thijs volgde zijn voorvaderen. Ook hij wilde zijn kinderen zo snel mogelijk terug aan boord, ondanks de inmiddels ingestelde leerplicht. Ook hij kocht nieuwe schepen en liet zijn zoons op de oude varen. De drang vooruit te komen en geen zorg meer te hebben, was even groot als het verlangen naar een familiebedrijf. Maar ondanks de samenwerking met zijn zoons bleef hij hen mentaal de baas. Wanneer ze na een weekend weg niet op tijd aan boord waren, was een kort telefoontje genoeg om hen struikelend van haast te zien binnenvallen.

Thijs stierf in het harnas. Aan boord. Het pas gekochte huis is door hem nooit bewoond. Zo bleef zijn 'waltijd' gehandhaafd op vier jaar.

Schrijfster en beeldend kunstenaar Corine Nijenhuis schreef onder meer de non-fictie roman 'Een vrouw van staal', waarin zij niet alleen de geschiedenis van haar eigen varende woonschip, maar ook die van de Nederlandse binnenvaart van 1901 tot nu vastlegde. Ontmoetingen met oud-schippers tijdens lezingen naar aanleiding van dit boek, leverden een serie nieuwe verhalen op, die tweewekelijks in Schuttevaer verschijnen.

www.corinenijenhuis.com

Vader Van Strien zette zijn kinderen al van jongs af aan in voor het bedrijf.